

## หวงรัก

บทที่ 7

ร่างสมส่วนในเครื่องแต่งกายทันสมัยที่เคาะประตูเปิดเข้ามา ทำให้ทุกคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะประชุมหันมามอง เธอยกกายพูดกับชายหนุ่ม ผู้เป็นประธานอยู่ในที่ประชุมว่า “มีโทรศัพท์ถึงคุณภริคะ”

“ผมบอกแล้วว่าเวลาประชุมห้ามตาม นอกจากเรื่องด่วนจริงๆ เท่านั้น”

นางสาวคะเนิง หน้าเสียว “คะ แต่ว่าเธอยืนยันจะพูดให้ได้”  
 คิ้วเข้มยาวได้รูปขมวดเล็กน้อย “ใคร”

“คุณแสงดาวคะ”

ดวงตาคมเข้มเหลือบมองฟ้ารุ่งทันที แต่ว่าอีกฝ่ายกลับหันไปคุยงานกับคนที่นั่งข้างๆ อย่างไม่สนใจ ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน

“ประเดี๋ยวผมกลับมา”

เขาเดินเร็วๆ เข้าไปรับโทรศัพท์ในห้องทำงาน

“ฮัลโล คุณภุ ดาวกลับมาแล้วนะคะ”

“ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน”

“อยู่บ้าน ไม่อยากเลย เจ็บ เจ็บ รูปวาดคุณหญิงแม่ใหญ่ของคุณภุน่ากลัวชะมัด ห้องข้างๆ นี่ก็ไม่รู้ว่าเป็นยังไง ได้ยินเสียงกุกกักๆ อยู่เรื่อยเลย”

“กลัวอะไรกัน ดาวเป็นคนเก่ง ไม่กลัวอะไรไม่ใช่หรือ”  
 เสียงถามออกจะเครียด เขาเครียดจากการประชุมแล้วยังถูกขัดจังหวะทำให้ออกจะหงุดหงิด

“ก็มันยังไม่เคยชินนี่คะ ถ้าคุณภุอยู่ด้วยก็อีกเรื่องหนึ่ง”

“ผมกำลังประชุมอยู่นะ แล้วต่อไป ถ้าเขาบอกว่ากำลังประชุมหรือยังรับสายไม่ได้ คุณสั่งไว้ ผมจะโทรกลับ”

“แหม..คุณภุ..ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับดาวเลยหรือคะ”

“ไม่มีจ๊ะ งานต้องมาก่อน ดาวอย่าทำให้ผมไขว้เขวซี”

“ฮึ” อีกฝ่ายกระแทกเสียง หากแล้วก็รีบพูดต่อ “ก็ได้คะ แต่ว่าประเดี๋ยวดาวไปหานะคะ”

“จะมาที่นี่หรือ”

“คะ ดาวนั่งแท็กซี่ไปหาคุณภุแล้วเราไปเที่ยวกันต่อ”

ชายหนุ่มนึกออกถึงท่าทีที่เธอจะมาแสดงตัวและอาจจะคุกคามไปถึงฟ้ารุ่ง “อย่ามาที่ทำงานดีกว่านะดาว”

“แหม ทำไมละคะ”

“ผมไม่อยากทำให้เสียการปกครอง ถ้าผมมีคนมานั่งรอตตอนจะเลิกงาน อีกหน่อยก็มีกันเป็นแถว แล้วผมจะห้ามปรามใครได้”

อีกฝ่ายกระแทกลมหายใจ แต่ก็ไม่กล้าทำฤทธิ์ กับเธอแล้ว ภุริจะเป็นอย่างนี้ จะพูดอะไรก็พูดตรงๆ ไม่อ้อมค้อม ไม่เคยรักษาน้ำใจราวกับรู้อยู่แก่ใจว่าเขาเหนือเธออยู่ทุกทางและเธอใฝ่ใจเขาอย่างที่สุด

“แค่นี้ดาว ผมต้องไปประชุมต่อแล้ว ทุกคนกำลังรออยู่”

ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ ทิ้งให้แสงดาวววยงงเพราะยังไม่ได้รับคำตอบที่พึงใจ หญิงสาวนี่หน้า กระซอกหายใจแรงก่อนจะกระแทกหูโทรศัพท์ลงอย่างหงุดหงิดขุ่นเคือง

ชายหนุ่มตรงกลับไปยังห้องประชุม เสียงสนทนาที่ตั้งอยู่หยุดทันที ฟ้ารุ่งหันมามองให้ ชายหนุ่มเฉลยยิ้มตอบ ก่อนจะรู้ตัวและรีบทำสีหน้าเคร่งขรึมเดินกลับไปนั่ง

“ขอโทษนะครับ เอละ เราไปถึงไหนกันแล้ว”

อุทัยกระแอมเล็กน้อยก่อนจะพูด “เราตกลงที่จะพัฒนาระบบการขายใหม่และขอให้คุณวิทยานำเสนอวิธีการเมื่อประชุมคราวหน้า รวมทั้งขอให้เสนอระบบการให้แรงจูงใจฝ่ายขายใหม่ด้วยครับ”

“ครับ ใช่” ชายหนุ่มมองชายผู้มีนามว่า “คุณวิทยา” ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “คุณวิทยามีปัญหาอะไรไหม”

บุรุษผู้นั้นมีสีหน้าเคร่งขรึมปานกัน พูดอย่างระมัดระวัง

“ผมยินดีที่จะปฏิบัติตามอย่างเต็มความสามารถครับ ผมเห็นด้วยว่าระบบการขายที่เราทำกันอยู่นี้ไม่มีประสิทธิภาพและไม่มีเหตุผลเลย แต่ในเมื่อเป็นคำสั่ง เราก็ต้องทำ จนกระทั่งฝ่ายขายหมดกำลังใจ คนที่มีความสามารถก็ลาออกไปเพราะเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำตามความสามารถของเขา ผมยินดีที่บริษัทเราจะหันมาเริ่มทำงานกันอย่างจริงจัง”

วันนี้ผมได้รับคำสั่งให้เขียนข้อเสนอแนะ ซึ่งผมคิดว่าผมทำได้ แต่ไม่แน่ใจว่า ฝ่ายขายที่เหลืออยู่ของเราจะปฏิบัติได้หรือเปล่า ยิ่งกว่านั้น บริษัทที่เราหลบลูบลับตาขายของให้เขาอยู่ในปัจจุบันจะต้องเป็นผู้เสียประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงนโยบายการขายของเรา

เขาจะยอมรับ หรือจะมีแรงต้านทานตอบโต้กลับมา แล้วเราจะรับกัน ไหวหรือเปล่า”

ภูรินิ่งฟัง คิ้วขมวดเข้าหากันสงให้เกดริ้วรอยขึ้นบนหน้าผาก  
“คุณวิทยาพูดถูก เอละ เป็นอันว่าขอทิ้งเรื่องนี้ไว้กับคุณ  
เราจะคุยกันอีกที หลังจากได้รับฟังข้อเสนอเพื่อปฏิบัติของคุณในการ  
ประชุมครั้งหน้า อย่าลืมนำข้อจำกัดทั้งหมดมาให้ชัดเจนด้วย  
จะได้ช่วยกันสรุปว่าควรจะทำอย่างไรจึงจะได้ผล”

ชายหนุ่มหยุดพูด เว้นระยะให้ผู้อื่นหันหน้าเข้าพูดจากันบ้าง  
“เอละครับ ที่นี้เรื่องอะไรต่อไป”

เสียงถามหนักแน่นแต่ประกายตาเหนื่อยล้า ฟ้ำรุ่งเข้าใจ  
เขาจะต้องแสดงความเข้มแข็งเป็นผู้นำเพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีความ  
มั่นใจ เท่าที่ผ่านมาเธอคิดว่าเขาทำได้ดีกว่าที่ทุกคนคาดหวัง

คนอื่นๆ พวกกันแยกย้ายออกไป หลังจากหลายชั่วโมงของความ  
เคร่งเครียด แต่ฟ้ำรุ่งได้รับการบอกกล่าวให้หนึ่งอยู่ก่อน หญิงสาว  
เก็บแผ่นกระดาษที่ได้รับแจกในระหว่างการประชุม รวมเข้าในแฟ้ม  
ส่วนตัวรอไปพลาง ขณะที่พนักงานทำความสะอาดเข้ามาเก็บบรรดา  
ภาชนะสำหรับเครื่องดื่มต่างๆ ออกไป ภูรินิ่งที่เขียนบุหรีให้ไกล  
ออกไปข้างหน้า บอกฟ้ำรุ่งว่า

“ผมเลิกสูบบุหรี่มาตั้งนานแล้วนะ เพิ่งมาเริ่มใหม่หลังจากมา  
ทำงานนี้แหละ”

“เวลาปรกติฉันก็ไม่เคยเห็นคุณภูรินิ่งสูบบุหรี่”

“ผมรู้สึกว่ามันไม่ดีก็เลยเลิก” เขาพูด เจือหัวเราะ “ผู้หญิง  
ส่วนใหญ่เขาไม่ชอบกัน”

“อ้อ ก็เลยเลิกได้” เธอยิ้มหยอกเย้า ยามเขาเคร่งขรึม  
จริงจังก็ดูน่าเกรงขาม หากยามผ่อนคลายยิ้มแย้ม ก็กลับกลายเป็น  
ชายหนุ่มที่มีเสน่ห์แพรวพราว “ฟรุ่งนี่เข้าฉันจะเช็คข้อมูลเกี่ยวกับ  
วัตถุประสงค์ทั้งหมดให้นะคะ คุณอาจจะต้องใช้สำหรับการประชุมในวันศุกร์  
เพราะว่า....”

อีกฝ่ายยื่นมือมาปิดปากเธอ “พอแล้ว ผมไม่อยากจะฟังอะไร  
เกี่ยวกับงานอีกทั้งนั้น แม้แต่คำเดียวก็ไม่เอา”

เธอหัวเราะเก้อๆ “อ้าว คิดว่าคุณภูรินิ่งไม่จบเรื่องงานถึงได้  
เรียกให้หนึ่งอยู่ก่อน”

“ผมแค่อยากคุยเรื่อยเปื่อยคลายเครียดเท่านั้นเอง”

“ไปนั่งเงียบๆ ในห้องสักพักซิคะ”

“ถ้าผมหนึ่งอยู่คนเดียวในห้อง ใครต่อใครก็จะเดินแถวกันเข้ามา”

“คุณภูรินิ่ง บอกพวกเขาเอง ใครมีอะไรให้มาหาทันที”

“ช่วย... แต่ทำไมคุณไม่เคยมา ต้องเชิญทุกที”

“กลัวคุณไม่มีเวลาหายใจคะ”

ภูรินิ่งมองเธอ “คืนนี้พี่ชายผมจะกลับบ้านหรือเปล่า”

สีหน้าของหญิงสาวเปลี่ยนไป ไม่ทราบซีคะ”

“จะกลับได้ยังไง เขาถือกระเป๋าเดินทางออกไปด้วย”

สีหน้าเธอเจื่อนจางลง

“ไปกินข้าวด้วยกันไหม” เสียงถามปลอบประโลม

“คุณแสงดาวรอคุณอยู่ไม่ใช่หรือคะ”

“ก็ไม่เห็นจะเกี่ยวกับเลย เขาอยู่ของเขา ผมอยู่ของผม”

น้ำเสียงพูดไม่มีเยื่อใย ผิดโดยสิ้นเชิงกับท่าทีที่พูดต่อ “ผมอยากไป  
กับคุณมากกว่า”

“ทำไมล่ะคะ”

“ผมสบายใจ....”

“คิดว่าได้บุญหรือคะ เอาใจคนมีความทุกข์”

“คุณยอมรับแล้วหรือว่ากำลังมีความทุกข์”

“ฉันยอมรับนานแล้ว.....”

“คุณไม่จำเป็นต้องอยู่กับมัน ผมบอกแล้วว่าชีวิตคุณยังมีอะไร  
อีกเยอะ คุณต้องไปอีกไกล อย่างฝั่งตัวเองทั้งเป็นด้วยความผิดหวัง  
เล็กๆ น้อยๆ พวกนั้น”

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำคะ” เธอพูดอย่างจริงจัง “ฉันจะ  
พยายามทำตาม”

นางสาวคะนิงเปิดประตูเข้ามา ยิ้มให้ชายหนุ่มอย่างอ่อนหวาน  
“ขอประทานโทษคะ” เธอเดินมาวางแผ่นกระดาษเล็ก ๆ ลงตรงหน้า  
ฟ้ำรุ่ง “คุณเขาวีโทรมาสองครั้งแล้วคะ ขอให้โทรกลับไปภายใน  
วันนี้ให้ได้”

“ขอบคุณคะ” ฟ้ำรุ่งหยิบกระดาษแผ่นนั้นขึ้นถือไว้ขณะที่สีหน้า  
ของชายหนุ่มกลับเครียดขึ้นในทันที หญิงสาวหันมาพูดยิ้มๆ

“ถ้าไม่มีอะไร ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“เชิญ” เสียงรับออกห้วน

สายตาขุ่นมองตามร่างบางจนลึบหาย ชายหนุ่มลุกขึ้นบ้าง  
ไม่ได้รับรู้ว่าหญิงสาวซึ่งยืนรอให้เขาเดินผ่าน ยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน  
เพียงใด.....

“ท่านผู้อำนวยการ” ดูเคร่งขรึมและออกจะบึ้งตึงตลอดเวลา  
ที่เหลือในช่วงบ่าย เขาออกจากที่ทำงานล่ากว่าพนักงานอีกหลายคน  
ตามเคย กิริยาพูดจกกับคนที่พบกันในระหว่างทางเดินออกไปที่ลิฟท์  
ออกจะ “ไร้อารมณ์” เอาமாகๆ ร่างผอมสูงที่เดินสวนออกมาจากลิฟท์  
แต่งกายสุภาพ สวมแว่นสายตาสั้นหนา ทำให้คิ้วเข้มขมวดมุ่น  
ชายหนุ่มหันมองตาม ถามคนที่เดินสนทนามาด้วยว่า

“นั่นใคร”

“เพื่อนคุณฟ้ารุ่งค่ะ ทำงานอยู่ในตึกนี้ด้วยกัน”

ชายหนุ่มนิน้วนหน้า .....ชีวิตคุณยังมีอะไรอีกเยอะ คุณต้องไป  
อีกไกล อย่าฝืนตัวเองทั้งเป็นด้วยความผิดหวังเล็กๆน้อยๆ

เขาอยากจะทำเราะเยาะตัวเองที่ช่างแนะนำเธอออกไปได้.....

แฟ้มเอกสารถูกวางลงบนโต๊ะ ชายหนุ่มมองสตรีใส่สายงาน  
ของฟ้ารุ่งที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“คุณฟ้ารุ่งให้นำมาให้คุณภุริค่ะ”

“แล้วคุณฟ้ารุ่งไปไหน”

“กำลังมีแขกค่ะ”

เขาพูดเสียงหนัก “ขอบคุณ”

หญิงสาวผู้นั้นถอยกลับไป ชายหนุ่มยังนั่งนิ่ง อารมณ์คุกรุ่น  
ขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล

เขาลุกขึ้น จួយแฟ้มที่เพิ่งถูกวางออกจากห้องตรงไปหาฟ้ารุ่ง  
ยังไม่รู้จะหาเรื่องพาลอะไร แต่อีกสักครู่เขาคงต้องหาเรื่องกับเธอจนได้

ร่างที่นั่งพูดคุยหัวเราะอยู่ตรงข้ามกับฟ้ารุ่งทำให้ชายหนุ่มชะงัก  
ฟ้ารุ่งหันมายิ้มให้

“คุณภุริ....เชิญค่ะ”

สตรีอีกผู้หนึ่งหันมา รอยยิ้มทักทายอ่อนหวานอย่างยิ่ง

“เอ้อ... ขอโทษ... ผมไม่รู้ว่า..” เขาพูดไม่เต็มเสียง คาดเดา  
ผิดไปถนัด คิดว่าแขกของฟ้ารุ่ง จะเป็นเจ้าหนุ่มหน้าจืด ใส่แว่นตา  
หนาที่เห็นเมื่อเย็นวานคนนั้น

“สวัสดิ์ค่ะ” มณฑิรายกมือไหว้

“สวัสดิ์ครับ”

“คุณภุริมีอะไรด่วนหรือเปล่าค่ะ” ฟ้ารุ่งถามอย่างเกรงใจ  
ตามองอยู่ที่แฟ้มเอกสารในมือของชายหนุ่ม

ภุริลดแฟ้มลงทันที “ไม่มีอะไรด่วนหรือค่ะ เชิญตามสบาย”

“มณฑิมาหาฟ้า ไม่ทราบคุณภุริจะว่าอะไรหรือเปล่า”

หญิงสาวสวยมองเขาด้วยประกายตาพราวระยับ

ร่างสูงที่แข็งแรง เดินมาหนึ่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของฟ้ารุ่งที่ยัง  
ว่างอยู่ ชายหนุ่มหมุนเก้าอี้นิดเดียวก็เลื่อนเข้าใกล้จนหัวเข่าสัมผัส  
ถูกอีกฝ่าย แต่ว่ามณฑิราไม่ได้ขยับหนีเลยแม้แต่น้อย

“ไม่ว่าหรือค่ะ ดีเสียอีกซี ฟ้ามีเพื่อนคุยจะได้สบายใจ”

“เอ๊ะ ฟ้ามีอะไรไม่สบายใจหรือค่ะ ไม่เห็นเขาบอกมณฑิมาเลย”

ชายหนุ่มยิ้มกับอาคันตุกะสาวอย่างแพรวพราวพอกัน

“รายนี้เขาไม่บอกความในใจกับใครหรือครับ”

“แต่ถึงไม่บอก คุณภุริก็เข้าใจไม่ใช่หรือค่ะ”

คำถามหยอกเย้า ประกายตาเธอยิ่งซุกซนกว่า ภุริอดนึกถึง  
ชายร่างสูงใหญ่ใบหน้าเคร่งขรึมที่เขาพบอยู่กับเธอเมื่อวันก่อนไม่ได้

เขาทำน้ำเสียงอดอ้อน “ผมเข้าใจเพียงส่วนน้อยเท่านั้นเอง  
เพิ่งรู้จักกันไม่กี่วัน แล้วเขาก็ช่างไม่ให้โอกาสบ้างเลย”

มณฑิราหัวเราะ “ทำไมคุณภุริไม่ขอเขาตรงๆละค่ะ”

“กลัวเขาไล่ออกจากบ้านครับ”

ฟ้ารุ่งได้แต่ยิ้ม มองใบหน้าคมคายทั้งสองที่หันเข้าสรรพยก  
หยอกล้อพูดคุยกันราวสนธิสนมมานานปี เธอรู้สึกแปลกใจที่พบว่า  
คนทั้งสองช่างสอดคล้องกลมกลืนกันอย่างเหลือเกิน ผู้หญิงสวย  
ผู้ชายหล่อ ต่างก็ช่างพูดเล่นหยอกเย้า ช่างยิ้มหัวเราะ ประกายตา  
ระริกแพรวพราวด้วยกันทั้งคู่

“อะไร ฟ้าจะใจร้ายอย่างนั้นเชียวหรือค่ะ”

“ใช่ครับ เห็นหน้าอ่อนๆ อย่างนี้ ความจริงใจร้ายนาดู”

มณฑิราหันมายิ้ม “ใจจะ ฟ้า.... ทำอะไรกับคุณภุรินักหนา  
ถึงได้ต่อว่าต่อขานขนาดนี้”

“นั่นซี ฟ้าก็สงสัยอยู่ เราใจร้ายจริงหรือว่าแกล้งทำเรื่อง  
อดอ้อนขอความเห็นใจกันแน่”

ชายหนุ่มหันมาทำตาควม “คุณใจร้ายเฉพาะกับผมเท่านั้น”  
อีกสองสาวหัวเราะ

“คุณมณมาถึงที่นี่ ขอผมเป็นเจ้าภาพสักวันได้ไหมครับ”

กับสาว ๆ ละว่องไว ฟ้ำรุงนิกก่อน พุดยิ้ม ๆ

“เพื่อนอีกคนหนึ่งจะมาสมทบด้วยนะคะ... เรานัดจะไปด้วยกัน”

ประกายในดวงตาของชายหนุ่มเปลี่ยนไป หันไปหามณศิรา

“สงสัยว่าคุณจะมาขัดคอฟ้าเขากระมัง”

“อาจใช่ค่ะ” สาวสวยผสมผสาน

“แหม ไม่สักหน่อย เรานัดพบกันทั้งสามคนต่างหาก เราเรียน  
มาด้วยกันนะคะ เผอิญฉันเพิ่งรู้ว่าเซารัวมาทำงานอยู่ในตึกนี้ด้วยก็เลย  
ได้คุยกัน แต่ว่าอีกไม่นานเขาก็จะไปเรียนต่อเมืองนอกแล้ว”

“หรือครับ”

“คะ ไปทำปริญญาเอกที่สหรัฐอเมริกา”

“งั้นก็ถือโอกาสเลี้ยงส่งเลย”

“เลี้ยงขับไล่ไล่ส่งหรือคะ” คนที่นั่งข้าง ๆ ถาม

ชายหนุ่มหันมาทำประกายตาแพรวพราว “คุณมณรู้ดี  
แบบนี้ผมต้องระวังตัวให้มาก ๆ แล้ว มีคนรู้ทันอยู่ใกล้ ๆ”

ฟ้ำรุงมองคนทั้งสองหัวเราะให้แกล้งกัน อดคิดไม่ได้ว่า จะเป็น  
อย่างไรนะหากทั้งสองหันมาสนใจกันและกัน พี่ณาท ของเธอจะเป็น  
อิสระจากการเป็นทาสรักหญิงสาวผู้นี้หรือเปล่า

เขาจะเจ็บปวดเท่ากับที่เธอเคยเจ็บหรือไม่

แล้วฟ้ำรุงก็กลับรู้สึกละอายที่ช่างคิดเหลวไหล อีกครั้งหนึ่งที่  
หญิงสาวพยายามตัดชายผู้นั้นออกจากความคิด ทว่าเขาไม่เคยจาก  
ไปไหนนานเลย ยังวนเวียนอยู่ในความนึกคิดของเธอ ตลอดมา....

หนุ่มสาวทั้งสี่ยึดมุมหนึ่งของภัตตาคารใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ  
เจ้าพระยาเป็นที่นั่ง ผู้คนยังไม่มากเมื่อมาถึง หากพอเวลาผ่านไปก็  
เริ่มหนาแน่นขึ้น เช่นเดียวกับใบหน้าของชายหนุ่มทั้งสองที่ระบายสี  
เข้มเรื่อเรืองขึ้นด้วยฤทธิ์เบียร์และความสนิทสนมที่เพิ่มพูนขึ้นตามลำดับ

“เราน่าจะชวนคุณเซารัวมาทำงานด้วยนะฟ้า” ภูริพุดกับเธอ  
ซึ่งนั่งอยู่อีกด้านหนึ่งของโต๊ะอาหาร เขาได้ชักฟอกประวัติเรื่องราว  
ของมิตรใหม่แล้วพอสมควรด้วยความสนใจพิเศษที่แอบแฝง

“ได้คนเก่งมาช่วย บริษัทเราต้องพุ่งขึ้นมาอยู่แถวหน้าแน่ ๆ”

“ตอนนี้ยังไม่อยู่แถวหน้าหรือคะ อย่าถ่อมตัวเลย มณไม่เชื่อ  
หรอก”

“จริง ๆ ฮะ คุณมณ ความจริงแล้วบริษัทเรามีศักยภาพสูงมาก  
เริ่มต้นมาดีทีเดียว แต่เสียดาย...” เขามองฟ้ำรุงและหยุดคำพุดไว้  
หญิงสาวหลุบตามองโต๊ะอย่างเข้าใจดีว่าเขากำลังคิดอะไร

“คุณพ่อของคุณภูริเป็นคนก่อตั้งหรือคะ” มณศิราถาม

“ครับ” ชายหนุ่มรู้สึกขมขื่นลึก ๆ “เริ่มจากบริษัทเล็กๆ ที่มี  
โรงงานขนาดเล็กเพียงโรงงานเดียวเท่านั้น”

“เดี๋ยวนี้ใหญ่โต”

“ยังโตไม่พอครับ” คนพุดมีความตั้งใจมุ่งมั่น แม้เขาจะได้  
พบเห็นปัญหามากมายที่เขาคิดว่า “พี่ชาย” ไม่น่าจะปล่อยให้เกิดขึ้น  
ชายหนุ่มก็ตั้งใจแน่วแน่ ที่จะพาบริษัทตระการ ที่พี่ชายเมินหนีแล้วนี้  
ให้กลับดีขึ้นให้จงได้

ฟ้ำรุงพุดว่า “เซารัวคงไม่สนใจหรอกคะ ตอนนี้กำลังสนใจ  
แต่เรื่องจะไปเมืองนอก”

มณศิรายิ้มมองชายหนุ่มในแว่นตาอย่างมีนัย “แต่ถ้าฟ้าจีบตี ๆ  
ก็ไม่แนเหมือนกันนะ”

ภูริถามอย่างสนใจ “หรือฮะ ทำไม่ล่ะครับ”

“ก็เซารัวเคยหลงรักฟ้ามาก่อน” เสียงตอบเจือหัวเราะยั่วเย้า

“จริงไหมเซารัว วันรับน้องใหม่ ตัวเองขอความรักฟ้าต่อหน้าคนเป็น  
ร้อย ๆ”

อีกสองคนหัวเราะเมื่อหวนนึกถึงความหลัง

ประกายตาคนฟังกลับเคียด

“เป็นคำสั่งของรุ่นพี่ครับ ให้ทำอะไรก็ต้องทำ”

“เราถูกละเลงหน้าตาผมเผ้าเลอะเทอะ แขนวนป้ายอะไรตลก ๆ  
ดูไม่จิตกันสักคนเดียวคะ” ฟ้ำรุงเล่าเสียงใส สีหน้าท่าทางเปลี่ยนไป  
เป็นคนละคน ดูเธอสดชื่นสบายใจเป็นพิเศษ หรือจะเป็นเพราะ  
ชายหนุ่มผู้นี้ ภูริอดรู้สึกขวางหูขวางตาไม่ได้

“ยกเว้นมณ... เป็นดาวคณะ รุ่นพี่ก็เลยถนอมเป็นพิเศษ”

“บังเอิญมีคนถ่ายรูปไว้แล้วเอาไปลงในหนังสือน้องใหม่ของ  
มหาวิทยาลัย ก็เลยล่อกันอยู่นั่นแล้วที่ผมขอความรักฟ้าในวันนั้น”

“ในความเป็นจริงก็เกือบจะขออยู่หลายหนไม่ใช่หรือเซารัว”



เพื่อนสาวสรรพยาอก “มัวแต่เขินกันอยู่นั้น พวกเราเชียร์กันแทบตาย.. ไม่สำเร็จ...”

ฟ้ารุ่งหลบตามองโต๊ะ หลังจากผ่านชีวิตน้องใหม่ พี่ณาทของเธอได้รู้จักมณฑิราซึ่งมาขลุกอยู่ที่บ้าน แล้วก็กลายเป็นคนรักกัน แล้วความบาดหมางแตกแยกก็เกิดขึ้น

ฟ้ารุ่งผู้ร่าเริงสดใส ได้แต่หลบลิ้นหน้าเพื่อนๆ ซ้ำคอยระแวง อับอายอยู่ตลอดเวลาว่าใครๆ จะพูดกันถึงเธอ

เธอขมขื่นเกินกว่าจะให้โอกาสเพื่อนชายไม่ว่าคนใดก็ตาม

“ทำไมไม่สำเร็จล่ะครับ” คนถามไม่ละสายตาจากใบหน้าใสๆ ที่เจื่อนจางลงของคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม

มณฑิรามองเพื่อนสาว สีหน้าที่เปลี่ยนไปของฟ้ารุ่งทำให้เธอ รู้สึกตัว สีหน้าของเธอก็พลอยเปลี่ยนไปเหมือนกัน

ชายหนุ่มยิ่งอยากจะรู้คำตอบ.....

“บ้านสวยจังเลย คุณดาว น่ารักมาก”

เนตรนางมองไปรอบบริเวณอย่างพอใจ บ้านใหญ่อยู่ในเนื้อที่กว้างขวาง สนามขนาดใหญ่ได้รับการดูแลโดยช่างผู้ชำนาญ การประดับตกแต่งภายในล้วนกลิ่นกรองจากมันสมองของมืออาชีพ

“สวย แต่ไม่น่ารักหรอก” แสงดาวทำสีหน้าอย่างคนไม่เคยปิดบังความในใจ “บรรยากาศ หาดูยังงี้ก็ไม่ว่า บอกไม่ถูก”

“จะเป็นเพราะภาพวาดนี้หรือเปล่า”

หญิงสาวทั้งสองพอดีเดินมาถึงภาพวาดขนาดใหญ่ของคุณหญิงผกา ซึ่งแนบสนิทอยู่ในที่เด่นบนผนังห้อง เนตรนางมองอย่างเพ่งพิศ ส่งรอยยิ้มเยาะหยันให้ดวงตาเคียดกระด้างที่มองออกมาจากภาพ

“อาจจะใช่ ไม่รู้ว่าจะแขวนเอาไว้ทำไม สวยก็ไม่สวย อีกหน่อยฉันคงปลดลงเก็บในห้องเก็บของแน่ๆ”

“คุณพีรชต์จะยอมหรือ” อีกฝ่ายถามเจือหัวเราะ “เขารักแม่ มากไม่ใช่หรือ”

แสงดาวยกไหล่ “ฉันก็ไม่รู้... เออ คุณนางจะตีอะไรดี”

“ขอน้ำเปล่าดีกว่า”

เนตรนางยังยืนอยู่หน้าภาพวาดเมื่อแสงดาวถือแก้วเครื่องดื่มกลับมาส่งให้

“รูปนั้นมีอะไรดีนะ เห็นมองกันอยู่นั้นแหละ แฟนฉันก็อีกคนหนึ่ง แล้วยัง... หนึ่งเด็กนั้น... ปักหลักนั่งมองยังกับจะพูดกับคนตายรู้เรื่อง”

“หนึ่งเด็กไหน”

“ก็เมียของพี่ชายแฟนฉันไง” เธอยกไหล่อีก “อาจจะฟ้องพวกเราก็ได้ ฉันกับแฟนมาอยู่ที่นี้ เขาก็ทำตัวเป็นเจ้าของบ้านเต็มที่ไม่ได้สักแล้ว”

“เขารักกันดีไหม” คนถามตั้งใจรอคำตอบเต็มที่

“ไม่รู้สิ ฉันยังไม่เคยเห็นตอนเขาอยู่ด้วยกันสักที”

ริมฝีปากสีกลีบบัวเหี้ยดยิ้ม เดินตามเจ้าของบ้านคนใหม่มาหนึ่งที

แก้อี มองแก้วเบียร์ในมือแสงดาว

“คุณทั้งดื่มทั้งสูบบุหรี่เลย ไม่ถนอมร่างกายบ้างหรือ ยิ่งถ้าคิดจะเป็นนางแบบ จะแสดงหนังยิ่งต้องถนอมนะ จะได้ทำงานได้นานๆ”

“โห้ย ฉันไม่มายด์มากนักหรอก... เรื่องถ่ายแบบถ่ายหนังก็แค่นึกสนุกชั่วครั้งชั่วคราว ถ้าแก่เกินกว่าใครจะจ้าง คุณภูกี้ก็เลี้ยงฉันได้ไม่เห็นจะเดือดร้อนเลย”

“เขาคงรักคุณมากสินะ”

แสงดาวอึ้งไป ภูกี้อยู่กับเธอ ไม่ว่าเธอจะร้องขออะไร ให้ได้ เขาก็ให้ ทว่าเขารักเธอหรือเปล่า ข้อนี้แม้แต่ผู้หญิงที่หลงตัวเองมากๆ อย่างแสงดาวก็ยังตอบไม่ได้ ชายหนุ่มแสดงความไม่สนใจใยดีเมื่อหญิงสาวมีแง่อนเกินขอบเขต เธอแกล้งไปจากเขาแล้วก็ต้องกลับมาเองทุกครั้งเพราะอีกฝ่ายไม่มีทำที่ว่าจะติดตามกลับ

“รักสิ” เสียงพูดไม่มั่นใจ คนฟังต้องแอบยิ้ม

“สวยอย่างนี้ไม่รักก็แยละ..... เมื่อไหร่จะแต่งงาน”

แสงดาวอึ้งอีก คนถามกลับยิ้มอย่างพอใจ

ร่างสองร่างที่เดินตามกันเข้ามาต้องชะงักเมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงของแสงดาวรอรับอยู่ รถยนต์คันเล็กที่จอดอยู่บอกให้รู้ว่าเธอมีแขกมาเยี่ยมเยือน หากแต่ทั้งสองไม่คาดว่าหญิงสาวจะไม่ระงับความรู้สึก แม้แต่น้อยนิด ต่อหน้าสตรีแปลกหน้าซึ่งยืนยิ้มอยู่ใกล้ๆ

“ไปไหนกันมาคะ”

เสียงหัวนที่ทักถามจุดประกายวาบขึ้นในดวงตาของชายหนุ่ม เขาได้แต่ซ่อนความไม่พอใจไว้ภายใต้สีหน้าขีมิ

“เลิกประชุมแล้วก็ไปกินข้าวกันต่อ”

“ไปกินข้าวกันก็คนคะ”

“สี่คน”

แสงดาว ยังไม่วายต่อว่าด้วยท่าที่รู้เท่าทัน

“ให้คนอื่นขับรถมาส่งให้ หลงคิดว่าเป็นห่วงกลัวเราไม่มีรถใช้  
ที่แท้ก็หมายจะกลับมาด้วยกันนี่เอง”

ฟ้ารุ่งหน้าเจื่อน ชายหนุ่มชำเลืองมอง ก่อนจะหันไปยิ้มขีรึม  
กับสตรีแปลกหน้าที่ยืนยิ้มมองอยู่ราวกับกำลังดูละครเรื่องสนุก พุด  
อย่างรักษามารยาท

“เชิญตามสบายนะคะ”

“ดิฉันกำลังจะกลับอยู่แล้วคะ มาคุยอยู่ด้วยตั้งแต่บ่ายแล้ว”

“อ้อ..” เขาสังเกตเห็นว่าเจ้าหล่อนจับจ้องมองฟ้ารุ่งมากกว่า  
ปรกติ จึงต้องกล่าวแนะนำ “คุณฟ้ารุ่งเป็นพี่สะใภ้ของผม เราทำงาน  
อยู่ด้วยกัน”

ฟ้ารุ่งยิ้มเจื่อนๆ แต่ว่ารอยยิ้มและประกายตาของอีกฝ่ายก็ช่าง  
ผิดแปลก

“ฉันชื่อเนตรนางคะ” เธอถอนสายตากลับมาจากใบหน้าอ่อนใส  
เพื่อแนะนำตัวเองกับชายหนุ่ม เพราะว่าแสงดาวเอาแต่ยืนหน้าออย่าง  
อารมณ์เสียเต็มที่

“ผมภุริ”

“ดิฉันได้ยินคุณแสงดาวพูดถึงคุณแล้ว ยินดีที่ได้พบตัวจริงคะ”

ปากพุดอยู่กับชายหนุ่ม หากดวงตาที่เหลือบมองหญิงสาวผู้  
อ่อนวัยที่สุดในกลุ่มกลับมีประกายประหลาด จนฟ้ารุ่งรู้สึกอึดอัด

“ดิฉันขอตัวก่อนคะ” หญิงสาวพุดเสียงค่อย ปลีกตัวเดินจากไป  
โดยไม่รอคำตอบ

แสงดาวกระแทกหายใจ สะบัดหน้าหนีไปในทิศทางตรงกันข้าม  
ทั้งโกรธทั้งหงุดหงิดเป็นที่สุด เนตรนางมองตามร่างที่เดินลับหาย  
เข้าไปข้างใน หากพอหันกลับมาก็พบดวงตาคมเฉียบของชายหนุ่ม  
มองอยู่ จึงพุดกลับเกลื่อน

“ดิฉันก็ต้องลาเหมือนกัน หวังว่าคงได้พบกันอีกนะคะ คุณภุริ”

ชายหนุ่มก้มศรีษะ “เช่นกันครับ”

เนตรนางหันไปหาแสงดาว “ถ้าว่างโทรไปคุยนะคุณดาว”

เสียงตอบห้วน “โอเค แล้วฉันจะโทร”

พอเพื่อนหญิงคล้อยหลัง แสงดาวก็หันมาระเบิดใส่ชายหนุ่ม

“ประชุมอะไรกันนักหนาคะ คุณภุ ทุกวันๆ ก็ประชุมกันอยู่นั้น  
แล้วเรื่องอะไรถึงต้องพาเขาไปกินข้าวด้วย ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้หรือ”

“ผมต้องอาศัยเขาเรื่องงาน แล้วจะต่างคนต่างอยู่ได้ยังไง”

“ทำงานก็ส่วนทำงาน เลิกงานแล้วก็ต่างคนต่างอยู่ซิคะ”

เธอขึ้นเสียง “นำโมโหไหมล่ะ ดาวนั่งหงาวรออยู่กับบ้านแต่คุณเที่ยว  
ได้พาใครต่อใครไปกินข้าว จะโทรศัพท์มาบอกสักนิตก็ไม่มี”

“ดาวส่งเสียงอย่างนี้ ไม่อายคนอื่นบ้างหรือยังงัย”

“ไม่อาย.! ดีซิ จะได้รู้กันไปว่าอะไรเป็นอะไร ดาวไม่มีอะไร  
จะต้องอาย บางคนซิจะต้องอาย”

ชายหนุ่มพุดเสียงเข้ม “รอให้คุณอารมณ์ดีแล้วค่อยพูดกันดีกว่า  
ผมเหนื่อย ถ้ากลับมาแล้วเจออย่างนี้ ประเดี๋ยวก็ไม่กลับเสียหรอก”

เป็นคำขู่ที่ได้ผล แสงดาวอึ้งไปทันที กลัวอย่างที่สุดว่าเขาจะ  
ทำจริงๆ ตลอดเวลาที่รู้จักกันมา ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่เข้ามารู้จัก  
แล้วไม่สนใจชายหนุ่ม เธอระแวง หึงหวง กลัวมาแต่ไหนแต่ไรว่า  
เขาจะทิ้งเธอ

ดังนั้นเมื่อชายหนุ่มนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้อง แสงดาวก็ตาม  
เข้ามาด้วยกิริยาสงบเสงี่ยม พาร่างมานั่งเบียดกับร่างเขา โอบกอด  
ซุกหน้าลงกับอกกว้าง

“ดาวทนไม่ได้ที่เห็นคุณภูมิใจคนอื่น...”

ชายหนุ่มพุดว่า “ผมไม่ได้สนใจใคร”

“คุณภุไม่เหมือนเดิม เมื่อก่อนเรามีกันอยู่สองคนเท่านั้นคะ”

“แต่ว่าตอนนี้เราไม่ได้อยู่เมืองนอกที่สังคมคับแคบ ดาวเองยัง  
ต้องการเพื่อน ไปนั่นไปนี่ผมก็ยอมรับได้ ผมต้องทำงาน ต้องอยู่  
ให้ได้อย่างมีศักดิ์ศรี มีคนรู้จักและนับถือ”

“ดาวรักคุณภุ” มือเรียวที่เคลือบสีเข้มบนเล็บม่นยาวสัมผัส  
ทรวงอกที่หนาแน่นของชายหนุ่ม “ดาวอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีคุณภุ...”

ไม่มีคำตอบนอกจากดวงตาที่อ่อนแสงลง มืออบอุ่นสัมผัส  
ตอบสนอง เธอจูบเขาและเขาจูบเธอ

แล้วทุกอย่างก็เป็นไปตามครรลองอันเคยเป็นมาแต่ก่อน.....